

תשעה באב

קינות לליל תשעה באב (א-ה)

א:

זכור יי מה היה לנו אוי. הביטה וראה את חרפתנו. אוי מה היה לנו:
 בחלתנו בהפכה לזרים אוי. בתינו לנכרים. אוי מה היה לנו:
 יתומים היינו ואין אב אוי. אמותינו מקוננות בחדש אב. אוי מה היה לנו:
 מימינו בכסף שתינו אוי. כי נסוך המים בזינו. אוי מה היה לנו:
 על צוארנו נרדפנו אוי. כי שנאת חנם רדפנו. אוי מה היה לנו:
 מצרים נתנו יד אוי. ואשור צדונו כציד. אוי מה היה לנו:
 אבתינו חטאו ואינם אוי. ואבחנו סובלים את עונם. אוי מה היה לנו:
 עבדים משלו בנו אוי. כי שלוח עבדים בטלנו. אוי מה היה לנו:
 בבפשונו נביא לחמנו אוי. כי קפצנו מעבי ידינו. אוי מה היה לנו:
 עורנו כתנור נכמרו אוי. כי כבודם בקלון המירו. אוי מה היה לנו:
 נשים בציון ענו אוי. כי איש את אשת רעהו טמאו וזנו. אוי מה היה לנו:
 שרים בידם נתלו אוי. כי גזלת העבי חמסו וגזלו. אוי מה היה לנו:
 בחורים טחון בשאו אוי. כי בבית זונה נמצאו. אוי מה היה לנו:
 זקנים משער שבתו אוי. כי משפט יתום ואלמנה עותו. אוי מה היה לנו:
 שבת משובש לבנו אוי. כי נבטלו עולי רגלינו. אוי מה היה לנו:
 בפלה עטרת ראשנו אוי. כי בשרף בית מקדשנו. אוי מה היה לנו:
 על זה היה דוה לבנו אוי. כי בטל כבוד בית מאוינו. אוי מה היה לנו:
 על הר ציון ששמם אוי. כי נתן עליו שקוץ משומם. אוי מה היה לנו:
 אמה יי לעולם תשב כסאך לדור ודור:

תשעה באב

למה לבצח תשכחנו תעזבנו לארץ ימים:

השיבנו יי אליך ונשובה חדש ימינו בקדם:

כי אם מאס מאסתנו קצפת עלינו עד מאד:

השיבנו יי אליך ונשובה חדש ימינו בקדם:

ב:

קינה לליל תשעה באב שחל במוצאי שבת:

איך מפי בן יבתי. הגות קינים רבת. תמור שירים וחדות. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי נגזרה גזרה. בחרתי אף וגם עברה. ואפו בנו חרה. ובערה חמתו כלבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בתינו שנו. ובתולותינו ענו. ופנינו נשתנו. וגם השחרו כמחבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי שדונו. וגם הפילו בנו פגרים. בני ציון היקרים. היו נצורים כבבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בפלה עטרת. וגברה כתף סוכרת. וחדל הוד תפארת. צמצום שכן חבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בטלה מנוחה. וקטרת לבנה הטהורה. ונבזה גזית מיקרה. אכלה ארץ זבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

ג:

בליל זה יבכיון ויילילו בני. בליל זה חרב בית קדשי ונשרפו ארמוני. וכל בית ישראל יהגו ביגוני. ויבפו את השרפה אשר שרף יי:

בליל זה תילל מר עניה נחדלת. ומבית אביה בתיים מבדלת. ויצאה מביתו ונסגר הדלת. והלכה בשביה בכל פה נאכלת. ביום שלחה באש בוערת ואוכלת. ואש עם גחלת. יצאה מאת יי. בליל זה:

בליל זה הגלגל סבב החובה. ראשון גם שני ביתי נחרבה. ועוד לא חסמה בת השוכבה. השקתה מי רוש ואת בטנה צבה. ושלחה מביתו וגם נשתה טובה. גדולה השנאה מאת אשר אהבה. וכאלמנות חיות כאשה בעזבה. ותאמר ציון עזבני יי. בליל זה:

בליל זה קדרתי וחסכו המאורות. לחרבן בית קדשי ובטול משמרות. בליל זה סבובי אפפוני צרות. וגם קרא מועד בדיון חמש גזרות. בכי חנם בכו ונקבע לדורות. יען כי היטה סבה מאת יי. בליל זה:

תשעה באב

בליל זה ארעו בו חמש מאוכזעות. גזר על אבות בפרע פכעות. ונדבקו בו צרות מצרות וגם כעות. יום מוכן היה בפגע פגעות. והעמיד האויב והרים קול זעות. קום כי זה היום אשר אמר יי. בליל זה:

ד:

שמרון קול תתן:

"מצאוני עוני! לארץ אחרת יצאוני בני!"
ואהליבה תזעק:

"בשרפו ארמוני!" ותאמר ציון: "עזבני יי!"
"לא לך, אהליבה, חשב עבך בעניי. התמשילי חלייך לשברי ולחליי!?"
אני אהלה סוכה בגדתי בקשתי, וקם עלי כחשי וענה בי מרתי,
ולמקצת הימים שלמתי נשתי, ותגלת פלאסר אכל את פרתי,
חמדתי פשט והציל את עדיי, ולחלח וחבור בשא את שביי.
דמי, אהליבה, ואל תבכי כבכיי! שנתך ארכו, ולא ארכו שבי!" ואהליבה:
משיבה אהליבה:

"אני כן בעקשתי, ובאלוף געורי כאהלה בגדתי.
דמי, אהלה, כי יגוני זכרתי! נדדת את אחת, ורבות נדדתי.
הנה, ביד הכשדים פעמים גלכדתי, ושביה עניה לבבל ירדתי,
ונשרף ההיכל אשר בו נכבדתי, ולשבעים שנה בבבל נפקדתי,
ושבתי לציון עוד והיכל יסדתי, גם זאת הפעם מעט לא עמדתי,
עד לקחני אדום, וכמעט אבדתי, ועל כל האכזות נפצו המוני! ואהליבה:
החומל על דל,

חמל על דלותם, וראה שוממותם וארך גלותם!
אל תקצרף עד מאד, וראה שפלותם,
ואל לעד תזכר עונם וסכולותם!
רפא בא את שבכם, ונחם אבילותם,
כי אתה שבכם ואתה אילותם!
חדש ימינו כימי קדמוני, כנאמר: "בונה ירושלים יי!"

ה:

עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים. תרחם ציון ותבנה חומות ירושלים:

אז בחטאינו סרב מקדש ובעונותינו נשרף היכל. בארץ חברה לה קשכה מספד. יצבא השמים בשאו קיבה:
עד אנה:

גם בכו במרר שבטי יעקב. ואף מזלות יזלו דמעה. דגלי ישראלן ספו ראשם. וכימה וכסיל קדרו פניהם. עד

תשעה באב

אנה:

העתירו אבות ולא שמע אל. צעקו בנים ולא ענה אב. וקול הטר נשמע במרום. ורועה באמן לא הטא און.
עד אנה:

זרע קדש לבשו שקים. וצבא השמים גם הם שק הושם כסותם. חשך השמש ירח קדר. וכוכבים ומזלות
אספו נגהם. עד אנה:

טלה ראשון בכה במר נפש. על כי כבשיו לטבח הובלו. יללה השמיע שור במרומים. כי על צארנו נרדפנו
כלנו. עד אנה:

כוכב תאומים נראה חלוק. כי דם אחים נשפך במים. לארץ בקש לפל סרטן. כי נתעלפנו מפני צמא. עד
אנה:

מרום נבעת מפני אהיה. כי שאגתנו לא עלמה למרום. נהרגו בתולות וגם בחורים. כי על כן בתולה קדחה
פניה. עד אנה:

סבב מאזנים ובקש תחנה. כי נבחר לנו מות מתיים. עקרב לבש פחד ורעדה. כי בחרב ובכעב שפטנו צורנו.
עד אנה:

פלגי מים הורידו דמעה כנחל. כי אות בקשת לא נתן לנו. צפו מים על ראשנו. ובדלי מלא חכנו יבש. עד
אנה:

קרבתו קרבו ולא נתקבל. יגדי פסק שעיר חטאתינו. כחמניות בשלו ילדיהן. ומזל נגים העלים עיביו. עד
אנה:

שכחנו שבת בלבות שובבים. שדי שכח כל צדקותינו. תקנא לציון קנאה גדולה. ותאיר לרבותי עם מאור
נגהך:

תרחם ציון כאשר אמרת ותכוננה כאשר דברת. תמהר ישועה ותחיש גאולה ותשוב לירושלים ברחמים
רבים: ככתוב על יד גביאך לכן כה אמר יי שבותי לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה באם יי צבאות וכו. ונטה
על ירושלים: וגאמר. עוד קרא לאמר כה אמר יי צבאות עוד תפוצנה עבי מטוב ונחם יי עוד את ציון ובחר
עוד בירושלים: וגאמר כי נחם יי ציון נחם כל חרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יי ששון ושמחה
ימצא בה תודה וקול זמרה:

מקור: ויקיטקסט